

OAK KALIMA!

4

Shina: Wat kan mij dat schelen?

Gögle: Ik zal je eens vertellen wat jou dat kan schelen. Enkele uren nadat ik ontdekte wat je gedaan had, heb ik al mijn info vrijgegeven over de Dalai Lama, Falun Gong en Tiananmen. Wat dacht je daarvan? (staat op en laat Shina verbaasd achter)

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/asia-pacific/8458462.stm>
http://edition.cnn.com/2010/TECH/01/14/china.google/index.html?eref=edition_asia&utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+rss%2Fedition_asia+%28RSS%3A+A%29&utm_content=Google+Reader

19 januari

Aan de ontbijttafel zit Gögle. Shina loopt de kamer binnen en is verbaasd haar te zien.

Gögle: Ik heb koffie voor je gezet. (Ze wijst naar de dampende mok, traagjes gaat Shina tegenover haar aan tafel zitten)

(verontschuldiging) Weet je, ik houd me sinds enkele dagen al aan de oorspronkelijke afspraak. Wat we hadden afgesproken om geheim te houden, ja, dat is nu terug onvindbaar. Goed?

Shina: Goed. (nipt zelfvoldaan van de koffie)

Gögle: Oké, je hebt niet naar de inhoud mijn mails zitten kijken. Maar je was wel de contactgegevens aan het bekijken!

Shina: Laat ik je eens iets vertellen. Baidu vertelt me dat jouw hele dreiging om me te verlaten gewoon een plan is om me onder druk te zetten zodat je kan krijgen wat je wilt van me.

Gögle: Zei ze dat?

Shina: Dat is wat ze zei.

Gögle: Wil je eens weten wat mijn Journalistenvrienden zeggen?

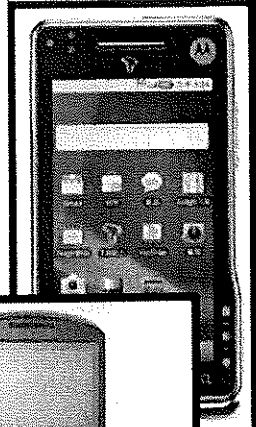
Shina: Zeg het eens...

Gögle: Ze zeggen dat sinds het incident ze steeds valse e-mails krijgen in hun inbox, dat ze plots ondervinden dat enkele van hun e-mails naar een of andere ondecodeerbare adres worden doorgestuurd. Klinkt dit bekend?

Shina: (koel) Ik wou dat ik daarop iets kon zeggen.

Gögle: Ik wist dat jij daar iets mee te maken had! (zucht) Weet je wat? Ik blijf. Maar jij krijgt geen van mijn nieuwe Gögle android telefoons die ik je heb beloofd! Niet de nieuwe Samsung GT-i6500U en ook niet de Motorola XT701. Die geef ik eerst aan Korea! Neh!

Shina: Als je mij zo gaat blijven treiteren, dan... dan... dan weet ik ook niet meer of ik je nog langer zal verdragen, Gögle!

工业和信息化部电信设备认证中心

http://edition.cnn.com/2010/WORLD/asiapcf/01/14/china.google/index.html?eref=edition_asia&utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+rss%2Fedition_asia+%28RSS%3A+A%29&utm_content=Google+Reader <http://news.bbc.co.uk/1/hi/technology/8462491.stm>

21 januari

Op de speelplaats loopt Shina plots Gögle's moeder, Klinton, tegen het lijf. Klinton was net in gesprek met haar vriendinnen.

Klinton: (tegen haar vriendinnen) En dus zei ik tegen Gögle: "Dit vind ik heel erg vervelend! Ik en Obamar zullen Shina een zeer kwade brief moeten sturen." (De vriendinnen mompelen instemmend)

Shina: (het gesprek onderbrekend) Klinton, Nou moe! Dit vind ik wel een zeer huiselijk dispuut tussen mij en Gögle waar jij niets mee te maken hebt. Ik zou niet willen dat onze aparte persoonlijke band beschadigd wordt door dit klein debacle.

Klinton: (met emotionele uitdrukking) Wel, vertel me dit dan maar eens. Heb je, of heb je niet naar de privé account-gegevens van Gögle gekeken?

Shina: (even koel) Je hebt geen been om op te staan met die beschuldiging, Klinton. En daarbij, ik hoef geen verklaring te geven aan... (kijkt zeer streng) iemand die me geld schuldig is!!

(De vriendinnen van Klinton happen gezamenlijk naar adem)

Klinton: (In herstelde kalmitte) Wel, ik wou je dit eerst niet vertellen, maar na jouw brutale uitspraken zeg ik je met plezier dat mijn man, Obamar, zijn miniatuur Black-Hawk-Helikopters, anti-raket-raketten, mijn-detecterende miniaturschepen en een controlecentrum allemaal heeft verkocht aan... Taivan!

Shina: (Schudt vuist hemelwaarts en valt op zijn knieën) Neeeeeeeeeee!!!

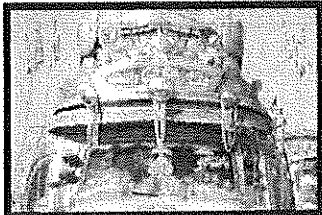
- **Solar City - 19.03.2010 en 27.03.2010 - Kopergietery**
Voorstelling van Randi De Vlieghe, Sioen en Johan De Smet speelt eind maart opnieuw in het Gentse Kuipke.
Het is een bizarre trip van dans, live muziek, sport en theater waarbij het publiek (letterlijk en figuurlijk) op sleeptouw wordt genomen door "Marc, de EnterTrainer", alias theatermaker/choreograaf Randi De Vlieghe.
Sioen componeerde de muziek, en speelt deze ook live tijdens de voorstelling.

Inkomprijs voor studenten: 7 euro

- **Little Africa Festival - 27.03.2010 - 28.03.2010 - De Centrale**
De Centrale verlegt in 2010 – het jaar dat wereldwijd de dekolonisatie van vele Afrikaanse landen wordt gevierd – de grenzen van haar Afrika-werking. Met steun van de Provincie Oost-Vlaanderen worden onder het gemeenschappelijke label AFRICAN SPRING concerten en andere evenementen georganiseerd in een vijftal Oost-Vlaamse steden. Op 27 en 28 maart wordt het startschot gegeven in De Centrale zelf met een speciale editie van het Little Africa festival. Dit festival voor, door en met Afrikanen is een initiatief van de Belgo-Senegalese vzw Senegal Bantamba.

Meer info is te vinden op www.decentrale.be

- **De Chinese Verleiding - Tentoonstelling - 20.11.09 - 25.04.10 - Kunsthof Sint-Pietersabdij**
De tentoonstelling ademt de sfeer uit van de bloeiende handel die de Zuidelijke Nederlanden gedurende tweehonderd jaar met China dreef. Curator Nicole De Bisscop, kunsthistoricus en al veertig jaar expert in Chinese exportkunst, maakte voor deze tentoonstelling een boeiend en rijkelijk overzicht van wat er zoal werd ingevoerd en aangekocht door de adel en de gegoede burgerij.
Prijs: € 8

Pendelen, het gebeurt nog steeds

Door scriptor Clark

Dit gebeurt ook: profeten. Zij gebeuren soms in mijn nabijheid. Vaak de bus. Wanneer één van deze profeten aan een preek durft te beginnen, dwalen mijn gedachten af naar hoe het lot dit voor mij heeft geregeld. Koos deze man de bus als het meest efficiënte vervoermiddel om zoveel mogelijk mensen te raken met zijn woorden, of was het een defect van zijn wagen die hem tot bij mij heeft gedwongen? Als mijn les een kwartier eerder afgelopen was, dan had ik niet op deze bus moeten zitten, durf ik soms wel denken. En als mijn les 2 minuten later gedaan was, dan had ik deze bus niet gehaald. Het enige besluit = ik moet het doorstaan.

Vaak komt er pas een slachtoffer naast de man in kwestie zitten wanneer er geen plek meer over is om alleen te gaan zitten. Daarna verloopt het incident zeer geleidelijk. "Mooi weer vandaag.", kan er soms eerst klinken. Het slachtoffer geeft hem dan vaak gelijk, uit vriendelijkheid.

Fout! Zo heeft het slachtoffer de profeet een kans gegeven om genadeloos lang te preken over het milieu, over het broeikaseffect, over energiebedrijven, over alle chemicaliën waarvan niemand behalve hij weet dat ze in ons kraantjeswater zitten. Bij sleutelwoorden verhoogt de man zijn stemvolume: "Vergif! ... Overheid! ... Kapitalisme! ... De kleine man! ... Mij ... ze niet liggen!"

Aankankelijk knikte het slachtoffer nog af en toe tijdens zijn uiteenzetting, maar intussen probeert hij elk oogcontact met de luide man te vermijden. Mijn muziek staat dan vaak op het dubbele volume van wat ik normaal zou instellen, en toch volg ik onvrijwillig zijn betoog. Fronsende mensen kijken binst regelmatig om naar de man, en als dit patroon past bij de muziek die ik laat afspelen, dan lijkt het soms nog op een amusante choreografie.

Bij elke bushalte zie ik iedereen om me heen duimen, echt hopen dat de man er af moet. Er klinkt gezucht, want de man moet blijkbaar nooit de bus uitstappen. We schijnen van teleurstelling naar teleurstelling te rijden.

Het belangrijkste van wat hij vertelt is natuurlijk niet de boodschap die hij verkondigt, maar zijn éigen aandeel in de ontdekking van al deze complotten. Enkel door zijn aangeboren superieure vermogen om bijvoorbeeld auto-prijzen uit de jaren '80 met de tegenwoordige te vergelijken heeft hij deze ontdekkingen kunnen doen.

Nerveus drukt het slachtoffer, die al deze hele tijd ongemakkelijk naast de profetische man zit, op de bel. Wanneer de bus eindelijk aan de halte stopt, kan hij ontsnappen. We zullen nooit weten of hij werkelijk aan die halte moest afstappen.

Er is een plaats vrijgekomen in deze drukke bus. Niemand gaat naast de luide man zitten. Het bewijs dat we te maken hebben met een zeer bijzonder geval is er: de man houdt niet op met zijn gepreek, zelfs al zit er niemand naast hem. Hij gaat verder (dit is gewoon overdreven teatraal) door zichzelf retorische vragen te stellen over de staat van deze maatschappij.

"Waar gaat dit toch naartoe?", vraagt hij luid, alsof de schuldige van dit alles snel zijn hoed zal opzetten en in een paniekaanval uit het raam zal springen om een confrontatie te vermijden.

Enkele lachende jongelui achteraan de bus antwoorden hem, roepend:
"Naar Gent!"

De busreizigers lachen en even lijkt het erop dat er een applaus en een staande ovatie zal volgen, maar dit gebeurt niet, want iedereen zit liever neer in de bus. Het was de simpelste humor waarmee ik in andere gevallen nooit mee zou hebben gelachen. Een humor, die enkel maar in specifieke omstandigheden en met precieze timing echt kan werken. Het komt bij me op dat het lot er veel moeite in heeft moeten steken om dit voor ons te klaren.

werd door een hele resem noisepop en shoegaze bands. De adepten van het Chain-geluid worden heden ten dage over het algemeen in het neo-psychedelische hokje onderverdeeld, en voor bands als Spacemen 3 gaat dit zeker op. Maar de feitelijke invloed van de broers reikte veel en veel verder dan louter soortgelijke psychedelische bands.

The scene that celebrates itself

Een onbekend en onsuccesvol twee-pop bandje uit Ierland, genaamd My Bloody Valentine ontdekte in de tweede helft van de jaren '80 de mogelijkheden van feedback en distortion – van lawaai in feite – via The Jesus & Mary Chain, en slaagden er na een serie EP's en Mini-LP's in deze sound te versmelten met het etherische karakter van de dream-pop bands. Het resultaat waren de EP 'You Made Me Realise' en de LP 'Isn't Anything?', twee van de meest

invloedrijke albums uit de late jaren '80. Lawaai was nimmer tevoren zo mooi geweest, en nooit had muziek zo wazig en etherisch aangevoeld. Een hele meute van zowel nieuwe als reeds doorwinterde bands vaarden in My Bloody Valentine's kielzog, en trachtten hun geluid zo getrouw mogelijk na te bootsen. The Scene That Celebrates Itself, oftewel de shoegazerscène, doet zijn intrede. De term zelf is uitgevonden door de pers, die nood had aan een benaming voor de scheppers van dit nieuwe geluid, en zich hiervoor baseerde op de podiumprésence van deze groepen. Dat ze zich constant moesten concentreren op de grote hoeveelheid aan effectenpedalen die voor hun voeten gespreid lagen, wekte de misvatting op dat ze hele optredens lang naar hun schoenen stonden te staren, et voila, de 'shoegazers' waren geboren.

Nu, het moet gezegd, stellen dat alle bands die aan de albums van de Valentines ontsproten louter imitators waren doet af aan de veelzijdige werkelijkheid van de scène; in uitzonderlijke gevallen was er zelfs veeleer sprake van aemulatio dan louter na-aperij. Galaxie 500, bijvoorbeeld, behield de weelderige en etherische structuren die kenmerkend zijn voor shoegaze, maar haalden het tempo naar beneden, en vonden op die manier de 'slowcore' uit (waarvan Low een exponent is). En ook onderling was de verscheidenheid enorm: terwijl Ride aanvoelt als een ijzige oceaanwind, en het

moet hebben van haar jangelige gitaargeluid, kan Slowdive eerder omschreven worden als een duik in een warme, broeierige poel van gelukzaligheid; terwijl het withete gitaarwerk van Pale Saints de luisteraar verschroeit, voelt het gitaar- en stemgeluid van Chapterhouse aan als een tollende luchtbel gevuld met bruisend water. Al deze bands hebben een eigen smoel, ondanks het feit dat ze destijds allen

Foto: The Jesus & Mary Chain

My Bloody Valentine

hun zwanenzang 'Loveless' splitte ook My Bloody Valentine, wat de teleurstellende definitieve afloop betekende van een avontuur dat begon als een sprookje.

Niets is echter verloren gebleken. Toentertijd mag deze 'beautiful noise' dan miskend geweest zijn door het grote publiek, en het is eveneens geen geheim dat de meesten van haar creators en voorvechters ondankbaar werden ontvangen, vandaag de dag is de hete adem van de shoegaze immer voelbaar. Haar invloed is niet weg te denken. Niet enkel het geluid van onder andere U2's 'Achtung Baby', Radiohead's 'OK Computer' en Oasis' 'Definitely Maybe' zijn schatplichtig aan de mijlpalen gezet door My Bloody Valentine, Ride of Slowdive, ook doorheen de jaren 2000 hebben bands als The Horrors, Beach House of A Place To Bury Strangers, en de drone-folk van Grouper, Natural Snow Buildings of Six Organs Of Admittance veel te danken aan de creatieve productiviteit van de shoegazers (en dan zwijg ik nog over de invloed van shoegaze op ambient en sludge).

En laat het geweten zijn: anno 2010 is shoegaze meer dan ooit terug; voornaamste indicator: de reünietour van My Bloody Valentine die over de hele wereld enthousiast onthaald werd. Als jullie de kans hebben, beste lezertjes, twijfel dan niet en ga deze levende legenden zien, maar vergeet ALSJEBLIEFT niet je oordopjes mee te brengen...

Albums die je moét beluisterd hebben:

My Bloody Valentine – 'Loveless', 'Isn't Anything', 'You Made Me Realise', 'Tremolo'

Cocteau Twins – 'Treasure'

The Jesus & Mary Chain – 'Psychocandy'

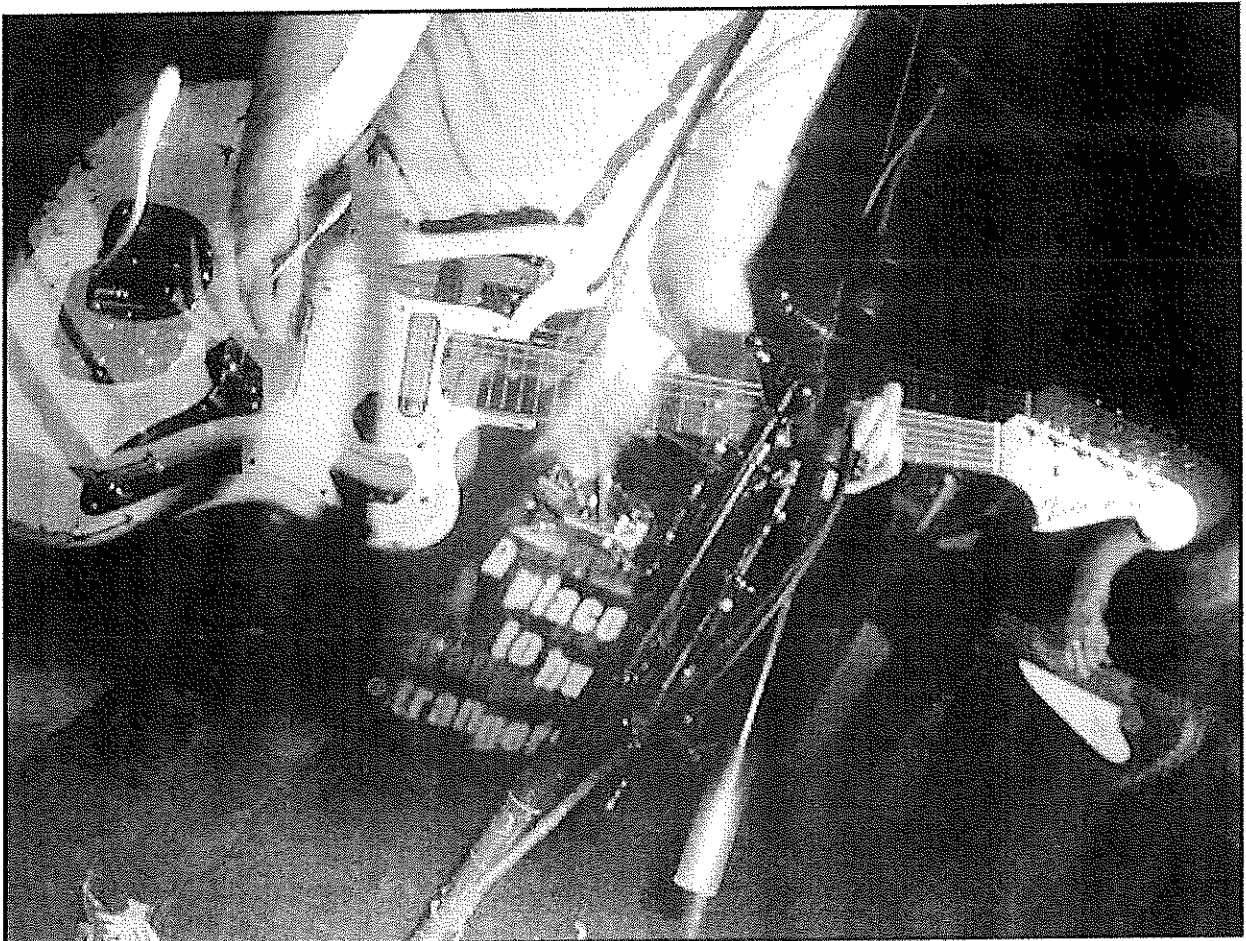
Spacemen 3 – 'Sound Of Confusion'

Galaxie 500 – 'Today'

Ride – 'Nowhere'

Pale Saints – 'The Comforts Of Madness'

Slowdive – 'Souvlaki'

oak presenteert

PYJAMARAMA

24.02.2010

free entrance

place: rector

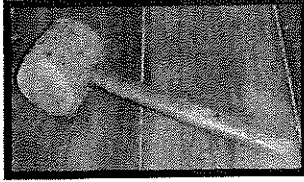
22000

dresscode: pyjama nietverplicht.

verrassing voor mooiste pyjama

Kort: 'Hammertime'

Door scriptor Nils

Uit zijn waas ontwakend, staart hij het zootje ongeregeld aan; hij ziet nu plotseling waar hij deel van had uitgemaakt, zijn ogen waren geopend. Een schok van angst doordrong zijn volledige lichaam bij het horen van de doffe stomp van de hamer die de krakkemikkige houten tafel bijna aan splinters sloeg. Wat was er gebeurd? Hoe was hij in deze malaise verzeild geraakt? Zijn geest draaide op volle toeren, ondanks de excessieve inname van alcohol, die tot op dat punt eerder als een nevelsliert voor z'n gezond verstand had gehangen. Maar dat was toen, nu, moest hij denken.

Het was ondertussen waarschijnlijk al een viertal uren geleden sinds hij het besmeurde achterzaaltje had betreden, en zich had verbaasd over de doordringende, zure stank die het vertrek uitademde. De vloer droeg de littekens van vroegere excessen – onuitwisbare plekken, vereeuwigd op stenen tegels, en gevangen gehouden in een cementen raster. Veel tumult, veel beweging rondom hem. Mensen die elkaar al eerder op dergelijke gelegenheden hadden ontmoet begroetten elkaar hartelijk, haast.. vriendschappelijk. Hij wendde zich naar de plaats die hem was aangewezen, en nam plaats naast twee menselijke incarnaties van Bacchus zelve. Om de laatste ogenblikken die nog tussen het volgelopen zaaltje en de start van het evenement lagen te vullen, hadden deze twee lieden blijkbaar besloten hem te overgieten met straffe anekdotes, doordrenkt van alcohol- en drugsgebruik. Seks kwam er niet in voor, en dat verbaasde hem helemaal niet. Omdat hij nauwelijks interesse had voor de verhaaltjes, had hij de tijd het zaaltje verder op te nemen. De tafels waaraan de genodigden (eigenlijk ingeschrevenen, maar genodigden klinkt zoveel beter) hadden plaats genomen, stonden opgesteld in de vorm van een langwerpige rechthoek, die een soort van 'arena' omsingelde – dezelfde arena waar later op de avond de 'spelen' zouden plaatsvinden, een meisje ging rond met een grote kan bier, en vulde de bierglazen die ze ogenblikken voordien had neergepoot op de instabiele, houten tafels tot de rand. Het schuimend wolkje dreigde te ontsnappen uit zijn glas, dus bukte hij zich voorover naar het tafelloppervlak, en nipte van zijn glas. Een dof geklop. De zaal schrok op, en alle ogen waren gericht op de hoofdtafel, een van de korte zijden van de rechthoek. Een dikke jongen met uitpuilende ogen en een brede grijns wachtte geduldig af tot het laatste lawaai wegstierf, ging toen rechtstaan, en nam het woord.

"Beste commilitones, ik zou jullie graag van harte welkom heten op deze eerste cantus van het jaar" - gejoel alom, een enkeling ging rechtstaan, en hief het glas, schreeuwende "en dat er nog veel mogen volgen!" Opnieuw geschreeuw en vreugdekreten uit alle hoeken van de zaal. Hij nam het spektakel waar met enige terughoudendheid en argwaan, hij vond immers dat het dikkerdje niets gezegd had dat uitnodigde tot dergelijk geschreeuw. Hij wachtte af, en nam een teug uit zijn glas. Bah. Maes.

"Bij deze zou ik deze cantus willen openen met het traditionele lied 'Io Vivat', dat jullie kunnen vinden op pagina 266 in jullie codex." Iedereen bladerde door naar de vernoemde bladzijde, hij ook.

Raad de film

Voor we een nieuw fragment op je loslaten, eerst nog de oplossingen van de filmscriptfragmenten uit Kalima 2:

Fragment 1 -> The House of Flying Daggers / Shi Mian Mai Fu
Fragment 2 -> Disney's Classic Aladdin

FRAGMENT I

XX: Ik ben terug thuisgekomen, meester.

YY: Dit is niet langer jouw thuis. En ik ben niet langer jouw meester.

XX: Ja. U heeft een nieuwe favoriet. Waar is hij nu? Heb ik hem misschien weggejaagd?

YY: Deze strijd is tussen jou en mij.

XX: Zo, is dit hoe het zal verlopen?

YY: Dit is hoe het moet verlopen.

[Een gevecht barst los]

XX: Jaren heb ik zitten wegwijnen in een gevangenis dankzij jouw zwakte!

YY: Het is geen zwakte om uw meester te gehoorzamen!

XX: Jij wist dat ik de drakenkrijger was. Dat heb je altijd geweten! Maar toen *** je terecht wees, wat deed je ook alweer? NIETS!

YY: Jij was niet voorbestemd om de drakenkrijger te zijn. Dat is niet mijn schuld!

XX: Niet uw schuld? Wie vulde mijn hoofd met dromen? Wie trainde me zo hard tot mijn beenderen kraakten? Wie heeft me mijn bestemming afgepakt?

YY: Het was nooit aan mij om dat te beslissen!

XX: Nu wel!

[XX houdt YY vastgepind op de vloer met zijn eigen wandelstok]

XX: Geef me de rol!

YY: Ik sterf nog liever.

[XX drukt de wandelstok in YY's hals tot het versplintert. YY schopt XX weg in een lantaarn. XX's armen staan in brand]

XX: Ik wou je altijd alleen maar eer aandoen, trots maken. Zeg nu maar eens hoe trots je bent, YY. ZEG HET ME!

[Met een 'vurige' slag wordt YY neergeslagen]

YY: (zwakjes) Ik ben altijd trots geweest. Sinds het allereerste moment was ik trots. En het was mijn trots die me verblind heeft. Ik hield te veel van je om te kunnen zien waarin je veranderde... Waar ik je in veranderde. Het... spijt me.

[XX staat stil. YY wacht. XX's uitdrukking wordt koud. Hij grijpt YY bij de keel]

XX: Ik wil geen verontschuldiging. Ik wil mijn rol!